

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) – Irlandie) – Data Protection Commissioner / Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems

(Sprawa C-311/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i 47 – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 2 ust. 2 – Zakres stosowania – Przekazywanie danych osobowych do państw trzecich do celów handlowych – Artykuł 45 – Decyzja Komisji stwierdzająca odpowiedni stopień ochrony – Artykuł 46 – Przekazywanie z zastrzeżeniem odpowiednich zabezpieczeń – Artykuł 58 – Uprawnienia organów nadzorczych – Przetwarzanie przekazanych danych przez organy władzy publicznej państwa trzeciego do celów ochrony bezpieczeństwa narodowego – Ocena odpowiedniości stopnia ochrony zapewnianego w tym państwie trzecim – Decyzja 2010/87/UE – Standardowe klauzule ochrony danych osobowych przekazywanych do państw trzecich – Odpowiednie zabezpieczenia zapewniane przez administratora danych – Ważność – Decyzja wykonawcza (UE) 2016/1250 – Adekwatność ochrony zapewnianej przez Tarczę Prywatności UE – USA – Ważność – Skarga wniesiona przez osobę fizyczną, której dane zostały przekazane z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych]

(2020/C 297/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Data Protection Commissioner

Strona pozwana: Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems

Przy udziale: The United States of America, Electronic Privacy Information Centre, BSA Business Software Alliance Inc., Digitaleurope

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) należy interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tego rozporządzenia jest objęte przekazywanie danych osobowych przez podmiot gospodarczy mający siedzibę w jednym państwie członkowskim innemu podmiotowi gospodarczemu z siedzibą w państwie trzecim, niezależnie od faktu, że w trakcie tego przekazywania lub w jego następstwie dane te mogą być przetwarzane przez organy władzy danego państwa trzeciego w celach związanych z bezpieczeństwem publicznym, obronnością i bezpieczeństwem państwa.
- 2) Artykuł 46 ust. 1 i art. 46 ust. 2 lit. c) rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że wymagane przez te przepisy odpowiednie zabezpieczenia, egzekwowalne prawa oraz skuteczne środki ochrony prawnej powinny zapewniać, by prawa osób, których dane osobowe są przekazywane do państwa trzeciego na podstawie standardowych klauzul ochrony danych, były chronione w stopniu merytorycznie równoważnym temu gwarantowanemu w Unii przez to rozporządzenie, interpretowane w świetle Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W tym celu w ramach oceny stopnia ochrony zapewnianego w kontekście takiego przekazywania należy w szczególności uwzględnić zarówno postanowienia umowne uzgodnione między mającymi siedzibę w Unii administratorem lub podmiotem przetwarzającym a odbierającym dane podmiotem mającym siedzibę w danym państwie trzecim, jak i, w odniesieniu do ewentualnego dostępu organów władzy publicznej tego państwa trzeciego do przekazanych w ten sposób danych osobowych, istotne elementy składające się na jego system prawny, w szczególności te wymienione w art. 45 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia.
- 3) Artykuł 58 ust. 2 lit. f) i j) rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że – o ile nie istnieje ważna decyzja Komisji Europejskiej stwierdzająca odpowiedni stopień ochrony danych – właściwy organ nadzorczy jest zobowiązany do zawieszenia lub zakazania przekazywania danych do państwa trzeciego na podstawie standardowych klauzul ochrony danych przyjętych przez Komisję, jeżeli ten organ nadzorczy w świetle całokształtu okoliczności towarzyszących temu przekazywaniu uzna, że klauzule te nie są lub nie mogą być przestrzegane w tym państwie trzecim, a ochrona przekazywanych danych, jakiej wymaga prawo unijne, a w szczególności art. 45 i 46 tego rozporządzenia i Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, nie może być zapewniona za pomocą innych środków, jeśli to przekazywanie danych nie zostało zawieszono lub zakończone przez samych mających siedzibę w Unii administratora lub podmiot przetwarzający.

- 4) Przeprowadzone w świetle art. 7, 8 i 47 Karty praw podstawowych badanie decyzji Komisji 2010/87/UE z dnia 5 lutego 2010 r. w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych podwykonawcom mającym siedzibę w państwach trzecich na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE, zmienionej decyzją wykonawczą Komisji (UE) 2016/2297 z dnia 16 grudnia 2016 r., nie doprowadziło do żadnych ustaleń, które mogłyby mieć wpływ na ważność tej decyzji.
- 5) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1250 z dnia 12 lipca 2016 r., przyjęta na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie adekwatności ochrony zapewnianej przez Tarczę Prywatności UE–USA jest nieważna.

(¹) Dz.U. C 249 z 16.7.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Rumunia
(Sprawa C-549/18) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu – Dyrektywa (UE) 2015/849 – Brak transpozycji lub poinformowania o przepisach transponujących – Artykuł 260 ust. 3 TFUE – Żądanie zasądzenia zapłaty w formie ryczałtu]

(2020/C 297/06)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, L. Flynn, G. von Rintelen, L. Nicolae i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia (przedstawiciele: początkowo C.-R. Cañtâr, E. Gane, L. Lițu i R.I. Hațieganu, a następnie te trzy ostatnie, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet, P. Cottin i J.-C. Halleux, pełnomocnicy), Republika Estońska (przedstawiciel: N. Grünberg, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: A.-L. Desjonquères, B. Fodda i J.-L. Carré, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując do dnia upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii z dnia 8 grudnia 2017 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE, a w konsekwencji nie informując o tych środkach Komisji Europejskiej, Rumunia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 67 dyrektywy 2015/849.
- 2) Od Rumunii zasądza się zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej ryczałtu w wysokości 3 000 000 EUR.
- 3) Rumunia zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 4) Królestwo Belgii, Republika Estońska, Republika Francuska i Rzeczpospolita Polska ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 381 z 22.10.2018.